

համաքաղաքացիք մեղաւոր չեն, օրինակի համար, խնդրեմ ասէք, ուր են հին գրատան կտորները, որ հիմնվել է 60 թուականների սկզբունքը, ուր է նորա կանոնադրութիւնը, ցուցակները և այն թէպէտ յոյս ունեմ կարդալ մի օր «Մշակի» մէջ նրա անկման և փչացողների համար մանրամասն տեղեկութիւններ: Եթէ պ. Թղթակիցը ցանկանայ մտածել Շուշվայ պատմական կեանքի՝ պայմանների վրա և հետեաբար շուշեցիների ձգտողութեանց, նախապաշտմանց, աշխարհահայեցողութեան, ընտանեկան կեանքի վրա և այն, այն ժամանակ պիտի ովանաներ երգէ դոցա ծայրայեղ համակրութեան վրա: Այս, շուշեցիները բացի այն մեռցնող վատ յատկութիւններից, որոնք հասարակաց են իւրաքանչիւր հայ վաճառականին, ունեն և շատ լաւ, աչքի զարնող կողմեր, որոնց մոռանալ, յանձն չառնելը մեծ անարդարութիւնն է մեր կողմէց: Մասնաժողովը սպասել է աւելի մեծ արգելքների հանդիպել հասարակութեան կողմից և կարող է աւելի մեծ անտարբերութեան առաջը առնել, ուրեմն պարոնը կարող է միամիտ լինել, որ բոլորը մինչև այժմն զընում է իր բնական ընթացքով և որ «դիտաւորութիւնները» այդպէտ շուտ չեն կազմվում և փոխվում: Յոյս կայ որ գրատունը շատ շուտով գոյութիւն ստանայ: Վերջացնելով պատասխանս, կարող եմ աւելացնել պ. Ապրեսեանցին, որ մարդիկ աւելի լաւ են քան թէ նոցա վրա մտածում —կարծում են:

U. Առաջամեջ

ՆԱՄԱԿ ԽՄԲԱԳՐԻՆ

Թիֆլիս, 11 յուլիսի

Հայրապետաց և եկեղեցու հարց գրութիւնները լին են մոլորդած ոչխարներին կրկին եկեղեցու փարախիք մատցներու ջանքերի մանրամասն տեղեկութիւններով: Յայտնի է որ Ներսէս Շնորհալին ինչպէս աշխատում էր սխալված անհամաներին ուղղելու, այլ նա փափաքում էր և ուրիշներին էլ ճշմարտութեան գիտութեանը բերել: Լուսաւորչական եկեղեցու այդ մեծ հեղինակը այժմեան պորտաքայծ և թուլամորթ հողմորականների պէս, կամ փծուն իմաստակութեամբ ճամարտակող զըրչակների պէս չէր առում, թէ հայ միայն լուսաւորչականն է, այլ հազար տարու չափ ազգի մեծ մասի կրօքին հակառակ արեգակը պաշտող արեսորդիներին ճանաչում էր իրեմ հայ, ասելով իր «ի Սամոսահա քաղաք» գրած թղթումը, թէ ուրագէս յազգն Հոռոմայ պողոմելուն անուանեալք ոնչչացրել են այդ անգին հայրապետի անգիրը (որ յեւ ոյ մտեալ են համեմաք), թէ ո զօրանայ առ ճշմարտութիւն ՚ի գը ոց ձայն ակցութիւն—իմն նոցայն:

Մինչդեռ այսպէս ճշմարիտ հայրապետները առում են սիրով ու նախանձով մոլորդեաններին սուցանելու, մենք աւետարանական հայերս, որ լորված ենք համարփում մինչև ցարդ, մի այնպահն չը նկատեցինք: Մենք միշտ լսեցինք հայանք, նախատինք, յիշոցներ, անէծք, նզովք երիշ շատ տգեղ ածականներ, թէ բերանացի, նամակներով, թէ լրազրերում, թէ եկեղեցու մից, բայց մէկ հատիկ անգամ ոչ մի հոգեւորակ ոչ մի աշխարհական մեզ հետ խօսելու, մեզ իւ տեկու արժանի չը համարեց: Յոզ միզ հետ

բամասնութիւնը միայն կը մնար հաւատարիմ լուսաւորչական եկեղեցուն, —ուրեմն այդ փոքրամասնութիւնը միայն պիտի կազմէր մեր ազգութիւնը:

Մեղ ասում են, թէ հայը լեզու չունի, թէ հայը հայրենիք չունի, թէ նրա լեզուն, հայրենիքը և ազգային բոլոր առանձնութիւնները բովանդակվում են միմիայն եկեղեցու մէջ.—Ելեցիր նրանից եկեղեցին, փոխեցիր նրա կրօնը, — ազգութիւնը այն ժամանակ կը քայլայիի: Մի այսպիսի կարծիք կարող են ունենալ հայ ազգի մասին տղէտները միայն, որոնք խիստ նեղ և սահմանափակ հայաց ոռու են նաևում ազգային խնդրի վրա:

Աթէ իսկապէս հայը զրկված է իր ազգային լեզուից, զրկված է իր հայրենիքից, Կորցրել է իր ցեղական առանձնութիւնները և պահպանվում է միմիայն եկեղեցու գրկում, այն ժամանակ նրան աղդ պէտք չէ համարել, այլ պէտք է համարել մի կրօնական աղանդ, որ մնուած է նոյն իսկ եկեղեցու մէջ, որի մէջ ապաստան է գտել: Մի այսպիսի ազգի համար չարժէ աշխատել, չարժէ մըտածել անգամ, որովհետև նա կը քայլայի, կը լուծվի և կանհետանայ զանազան ազգութիւնների մէջ, երբ իր պաշտպանութեան համար ուրիշ հերթական ուղղութեան է, որ ասսէս եղիսար ժամանակակից պահանջնեալ անդադար կրկնելով մի և նոյն հին երգը, թէ սաւորչական եկեղեցին մեր ազգի միակ հիմք թէ այդ եկեղեցուց դուրս ոչ փրկութիւն կոչ հայութիւն, թէ բաղոքական, կաթօլիկ, յուղաւան և մահմետական հայերը, եթէ կամնուած են հետ միանալ, պէտք է կրկն վերադարձ պէտի իրենց մայրենի եկեղեցին, և այլ այս ցնդաբանութիւններ:

Բայց մեր հաւատը մեծ է հայ ազգութեան վրա, մենք հաւատում ենք, որ նա ունի հարուստ՝ կլասիկական և կինդանի, նոր գրականական լեզու, մենք հաւատում ենք, որ նա ունի իր պատմական հայրենիքը և տակաւին բնակվում է իր հայրերի հողի վրա, մենք հաւատում ենք, որ նա ունի իր որոշ ցեղական յատկութիւնները, որ դարերի ընթացքում չեն փոխվել, և վերջապէս, մենք հաւատում ենք, որ նա ունի իր յատուկ ազգային եկեղեցին, և եղուս, և այրենիք, և կեղեցի, և եղական առանձնութիւններ, —ահա այն գլխաւոր հիմունքները, որոնցով, հաւատացած ենք, կը պահպանի մեր ազգութիւնը։ Հարկաւոր են ուրիշ մի քայլական առաջնորդները։ Ուշամի զօրեղ գէպք, մի պատմական շօշափելի ռաժեշտութիւն, որ դուրս բերէր մեր ժողովածնորդներին յիշեալ մոլորութիւններից, տար, թէ որքան աճհիմն են նրանք։ Բարետարար այդ գէպքը տեղի ունեցաւ։ Քրիստոների ազատութեան անունով ծագեց ուսուքական պատերազմը, և հայերը կարմիր ավագանութեանը մելանը գործածելով, ստացան Ստեփանով 16 և Բերլինի աւագաժողովի 61 յօդուածները։ Վերջինի յօդուածի տրամադրութեամեմատ, Յուրգիան պարտաւորվում էր նարոգութիւններ մացնել իր պետութեան և բոլոր վանակեցրած դաւառների մէջ։ Այս

Ա.միրիսանեանց
ՆԵՐՔԻՆ ԼՈՒԲԵՐ

Անվն ըստ ինքեան ծագեց մի հարց, — մկրե
հայերը:

Մեր հեն ազգասէրների կարծիքով հայեր միւ
լուսաւորչականներն էին, և թիւրքի
բարւոք համարեց այսպէս ընդունել, հաշուեց և
սաւորչականների թիւը, այս ևս փոքրացնելով
պատասխանեց Եւրոպային, թէ իմ պետութեա
մէջ հայերը այնքան չնշն փոքրամասնութիւնն
կազմում, որ չարժէ մինչև անգամ նրանց հաս
առանձին վերանորոգութիւններ անել, Պատա
խանը, կրօնական կէտից, մասսամբ ճիշտ էր, և
զանից ոչոք իրաւունք չունի մեղադրել թիւ
քիւրին, երբ նա օգուտ է քաղում մեր տպիտ
թիւնից, երբ նա կրկնում է մի և նոյնը, ինչ որ մ
ենք ասում, — թէ բացի լուսաւորչականներից
ըի, հայ չը կայ:

«Մշակը» նախատեսում էր այդ բոլորը, նա
տէր, թէ որպիսի կարստաքեր հետեանգներ
ըսող է ունենալ Հայաստանի վերանորոգութէ
մասին, երբ մենք կը շարունակինք անդա
կրկնել, թէ լուսաւորչական եկեղեցուց դո
հայութիւն չը կայ, և այդ իսկ պատճառ
«Մշակը» բարձրացրեց կրօնի և ազգութեան ի
դիրը:

Հայերին երկու արտօնութիւն, առաջին, որ
յաստանում պէտք է վերանորոգութիւններ ս
ցնվեին, երկրորդ, որ հայերը կրօնական համ
քից Եւրօպայի առջև ճանաչվեցան որպէս ազ

Ան- Սյու կոչմանը արժանի լինելու համար, պ
որդ էր ցոյց տալ, որ դա խսկապէս այդպէս է,
ան մենք ազգ ենք, և այդ ազգի մէջ կան զանա
րա- եկեղեցիներ, —լուսաւորչական, բողոքական,
յ ե- թօլիկ, յունագաւան և մահմետական: —Եւ
ղից կազմակերպութիւնից ինքն ըստ ինքեան պէտ

ՍԱՂԻԿԻՑ մնկ հաղորդում են, որ սուտ է այն
լուրը իբր թէ այդտեղ բազմաթիւ վասպուրական-
ցի աղքատներ են թափվել. Նրանք ոչ թէ վաս-
պուրականցի հայեր են, այլ թափառական բօշաներ
(զարաշիներ) են, որոնք անհերում մուրացկանու-
թիւն են անում, իսկ ճանապարհների վրա մարդիկ
են կողովում:

Ասում ենք որ գերմանական պատմօրը արդէն
հասաւ ՇԱՄԱԽԻ և պէտք է մնայ հայ-աւետարա-
նականների մօտ, որպէս քարողիչ։ Ուրեմն քա-
րողները կը լինան հայ-բողոքականներին անհամկա-
նալի լեզուով։

Ստացանք ԵՐԵՒԱՆԻՑ պ. Յակոբ Տէր-Յովակէ-
փեանցից 10 րուրլ յօգուտ Վանի սովելոց։ Փողը
մեզ հասցրած է պ. Ճանիբէգեանցի Ճեռքով։

ԱՐՏԱՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹՅՈՒՆ

Կ. Պօլսից գրում են «Polit. Corresp.» լրագրին յուլիսի 6-ից հետևեալը:

Յուլիսի 2-ին Կ. Պօլսում եղած ալբանական գաղթականութեան տնդամները հաւաքվեցին Ենիշ-Զամի մեջետի մէջ, որպէս զի քննեն թէ ի՞նչ պէտք է պատասխանել ալբանական միութեան առաջնորդներին, որոնք հրաւիրում են գաղթականներին վերագառնալ հայրենիքը պաշտպանելու համար: Ա. Պօլսում բնակվող ալբանցիները ստորին դասի արհեստաւորներ են և ոգևորված են հայրենասահիրութեամբ: Պօլիցիական զիսաւորը նախագտահում էր այդ ժողովին, որի ժամանակ վճռվեցաւ, որ այն ալբանցիք, որոնք շատ կարեւոր ընտանեական գործեր չունեն, պէտք է վերագառնան իրանց հայրենիքը,

առաջ գար կ ը օ ն ա կ ա ն ն ե ր ո ղ ա մ տ ո ւ
թիւնը և հ ա մ ո զ մ ու ն ք ի ա զ ա տ ո ւ թ ի ւ
ն ը , որպէս զի ազգային միութեան գործը կա-
տարեալ լինէր:

«Մշակը», որ շատ առաջ քարոզում էր այդ
ցանկալի միութիւնը, Քերլինի դաշնագրից յետոց,
աւելի եռանդուա սկսեց արծարծել նրան, որով-
հետեւ այդ միութեան մէջն էր տեսնում ազգի
փրկութիւնը և Հայաստանի բախտն ու ապագան։
Բայց գոնվեցան մարդիկ, որ սկսեցին հակառակը
քարոզել, կամ մեր բռնած ընթացքը ծուռ ու
սխալ կերպով բացատրել. Մենք այսպիսիների
հետ գործ չունենք, մեր գործը մեր ազգի բարե-
միտների հետ է. Մենք անդադար պիտի մորա-
կներ այն չարագործներին,—թէ Կաթօլիկ լինէրն,
թէ լուսաւորչական, թէ բողոքական, թէ յունա-
դաւան և թէ մահմեդական,—որոնք կրօնի պատ-
ճառով մեր ազգի միութեան գործի մէջ երկապա-
ռակութիւն են ձգում: Եւ մէնք սիրով կը համ-
բաւրենք մեր այն եղբայրներին, առ անց դիպչելու
նրանց կրօնին, որոնք միայն հայութեան և Հայաս-
տանի անսունով կը գործեն, և հայ ազգի շահերը

Կը պաշտպանեն։
Մենք մէկ ազգի որդիներ ենք, մնաք մի և նոյն
ընտանիքի զաւակներն ենք։ Կրօնը, որ մի ժամա-
նակ բաժանել էր մեզ, այժմ ազգի և հայրենիքի
սէրը պէտք է միացնէ։ Կաթօփիկութիւնը, բողոքականութիւնը և մինչև անդամ մահմետականու-
թիւնը չեն զրկում հային հայ լինելուց, — և ոչ է
լրւսաւորչականութիւնը մեզ իրաւունք է տալին
հայ կոչվել։ Մենք հայ էինք, երբ հեթանոս էինք
և հայ կը մնանք, երբ հազար անդամ կը փոխենք
մեր կրօնը։ Մեր ազգութիւնը չի կորչի, — երբ

Մէլիքզաղէ

Եանինայից «Polit. Corresp.» լրագրին գրում
են յունիսի 25-ից Եպիրոսի զորձերի դրու-

Ըստ Արքայի Հայութի կազմակերպութեան այստեղ
անդիմական գլխաւոր շտաբի երկու օֆիցեր-
ներ, որոնք գեռ մինչև այժմ այստեղ են:

Երևանութը դրազմանապէս չնե իրագործի համար:

Այս դեպքում անսպասելի է, որ Կ. Պօլիառավարութիւնը համաձայնի իր վրա առան յատկացրած երկիրները կարող է տանալ միայն մեծ արիւնչեղութեան գնով: Նոյն լրագրին գրում են Լօնդօնից:

Բերլինի դաշնապիրը ստորագրող պետութիւնները իրանց մէջ բանակցութիւններ են անել, թէ ի՞նչ միջոցներ պէտք է գործ ինչ կօնֆերենցիայի վճռոները իրագործելու: Ամար: Նաւատորմների թիւրքաց ջրեր-դարկելը ոչինչ չի օգնի, որովհետեւ վերան տարիների փորձից երևաց, որ օտար ետութիւնների նաւատորմերի ներկայութիւնը Դարդանելի մէջ բաւական չէ Բ. անը խելքի բերելու համար: Ֆրանսիան և անգլիական կառավարութիւնները զբունքով համաձայն են նաւատորմներ դարձելու մասին, բայց մի հարց է բարձուում ի՞նչ պէտք է անել, եթէ այդ ջոցը անդորձնական կը լինի և ոչինչ ազդցութիւն չի ունենայ թիւրքաց կառավարութեան վրա: Թագաւորը Լօնդօնում յայտնի է անգլիական կառավարութեանը, որ ունական զօրքերը իրանք կը գրաւեն Յուսանին տուած երկիրները, եթէ Թիւրիան նրանց կամաւորապէս չի տայ, բայց

«Polit. Corresp. լրագրի ստացած հեռագիրը Աթէնքից մի ուրիշ կողմից էլ նշանաւոր է; Յունական սօռութիւն ապահովութեան մասին առժամանակակից առաջարկ է»:

թեան յետաձգելը պահանջել են անդլիական
և Քրանսիական դեսպանները։ Դրանից
երեսում է որ անհիմն են վերջին ժամա-
նակներում տարածված այն բոլոր լուրերը,
իբր թէ Ֆրանսիան չէ կամենում Բ. Դրան
վրա գործնական ձնշումն անել։ Յունական
հարցի մէջ Ֆրանսիան այլ ևս չէ կարող
յետ մնալ մանաւանդ այն պատճառով, որ
այդ հարցը ինքն է բարձրացրել և կօնֆե-
րենցիայի որոշած սահմանները բոլորովին
համեմատ են Քրանսիական նախագծին։

«ՄԵԱԿԻ» ՀԵՇԱԳԻՐՆԵՐ

ՄԻԶԱԶԳԱՅԻՆ ԸՆԿԵՐՈՒԹԵՆԻՑ

Ս ՊԵՏԵՐԲՈՂԻՐԳ, 10 յուլիսի: Պաշտօնապէս
Հրամայված է Ղարսի և Բաթումի մշջ քա-
ղաքային երեք դասատուններով ուսումնարան-
ներ բանալ, իսկ Թեմիր-խան-Շուրայի պրօգրմ-
նագիւան բէարական ուսումնարան դարձնել:

ՍԻՄԸ, 10 յուլիսի: Աբգուրախմանի տէ-

սութիւնը անգլիացիների հետ կրկայանայ
անգլիական բանակի մէջ Կաբուլից 14 մզոն
հեռաւորութեամբ։ Եյլիբ-խանի զօրքերը
հասան Գիլմունդ գետին, Գիրշիկից 12 մզոն
հեռաւորութեամբ։ Նրանց հետ մացան
փախատական շատ զինուորներ։ Իերապու տե-
ղափոխեց իր բանակը Գիրշիկին երեք մզոն
մօտ։

Կ ՊՈԼԻՍ, 10 յուլիսի: Զերնօգօրիայի իշխանը հրաժարվեցաւ ընդունել Բ. Դրան առաջարկութիւնը՝ նշանակել մասնաժողով ալբանցիների յարձակումը քննելու համար և պատուիրեց Զերնօգօրիայի հաւատարմատարին դուրս գալ Կ. Պօլսից:

Կ. ՊՈՂԻՄ, 11 յուղիսի: Թիւրքոց մինիս-
տրների խորհուրդը այսօր ընդունեց Բ. Դրան
պատասխանը պետութիւնների ընդհանուր
գրութեանը: Այդ պատասխանով Բ. Դուռը
առաջարկում է պետութիւններին ընդունել
սկզբունքով, որ Լարիսաս, Խանինա, Մեցեվո
մնան Թիւրքիային և խնդրում է այդ ուղղու-
հեամբ բանակցութիւններ սկսել: Ռուսաց
դեսպան Նօվիկօվ պահանջեց Վելիս-Մահմեդի
մահուան պատիժո:

1,0նֆ0ն, 11 յուլիսի: Պաշտօնապէս հառ
զորդում են, որ Աբգուրախման էմիր է յայ-
տնված:

ՎԻԵՆՆԱ, 11 յուլիսի: Բոլոր պետութիւնա-
ներից համաձայնութիւն է ստացվել զինուորա-
ված ցոյցեր գործել թիւքքաց ափերի վրա
եթէ բ. Դուռը պետութիւնների ընդհանուր
գրութեանը բացասական պտտասխան տայ:
Ծովային ցոյցերի պատճառը կը լինեն յունա-
կան և չերնօգօրիական հարցերը: Սերբիայի
թագուհին վտանգաւոր կերպով հիւանդ է:
Ա. ՊԵՏԵՐԲՈՒՐԳ, 12 յուլիսի: Զինական
դեսպանատունը Պետերբուրգի մէջ մարկիզ
Յզենդից պաշտօնական տեղեկութիւն ստա-
ցաւ. որ նա կը հասնի Պետերբուրգ եկող
շաբաթվայ վերջին:

6. ԳՅՈՒՐԴԱԿԱՆ Ի, 12 յուղիսիր: Պետական բանակ 5% տոմսակը առաջին շրջանի արժէ 94³/₈ ր., երկրորդ 92¹/₈ ր., երրորդ 93 ր., 50 կ., չորրորդ 93 ր., ներքին 5% առաջին փոխանութեան տոմսակը արժէ 223 ր., 50 կ., երկրորդ 223 ր., արևելեան առաջին փոխառութեան տոմսակը արժէ 91 ր. 75, կ., երկրորդ 91³/₈ ր., երրորդ 91¹/₈ ր., ոսկի 7 ր. 77 կ.: Առւասաց 1 բուրլ Լօնդօնի վրա արժէ 25³/₈ պէնս, ռուսաց 100 ր. Համբուրգի վրա 216 մարկ, 75 պֆ., Փարիզի վրա 267 ֆր. 25 սանտիմ: Բօրսայի արամագրութիւնը հանգիստ է:

Խմբագիր—Հրատարակող ԳՐԻԳՈՐ ԱԲՇՅՈՒՆԻ

